

ΙΚΜΠΑΛ (1982-1995)
Σύμβολο κατάχρησης της παιδικής
εργασίας

Αγγελιάνα Τεφάνη, Γ2

Ο Ικμπάλ Μασίχ, ένα παιδί δεκατριών χρονών από το Πακιστάν ύψωσε το ανάστημά του ενάντια στην κατάχρηση της παιδικής εργασίας, πάλεψε για τα δικαιώματα των παιδιών σε όλο τον κόσμο και έγινε σύμβολο παγκοσμίως. Μόλις συμπλήρωσε το τέταρτο έτος της ηλικίας του, η οικογένειά του τον πούλησε σαν σκλάβο σε ένα ταπητουργείο. Ο λόγος ήταν ένα δάνειο μόλις 16 δολαρίων. Το 1994 βραβεύτηκε με το Βραβείο Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων της Reebok και έδωσε ομιλίες κατά της παιδικής εργασίας σε πολλά μέρη του κόσμου. Αμέσως μετά το ταξίδι του επέστρεψε στο χωριό του στο Πακιστάν για να γιορτάσει μαζί με την οικογένειά του, που ήταν ορθόδοξη, το Πάσχα. Μόνο που δεν πρόλαβε να χαρεί τη ζωή του γιατί δολοφονήθηκε στις 16 Απριλίου 1995 ανήμερα του Πάσχα από τη μαφία των χαλιών

Ο Ικμπάλ ήταν ένα παιδί που χαρακτηριζόταν από τη γενναιότητα αλλά και την ανεκτικότητα του, όπως βέβαια και όλα τα υπόλοιπα παιδιά που εργάζονταν στην ταπητουργία. Αναγκάστηκε για έξι χρόνια, από τα 4 δηλαδή μέχρι τα 10 του, να εργάζεται για δώδεκα ώρες την ημέρα, αλυσοδεμένος στο ίδιο σημείο. Έφτιαχνε χαλιά. Σιτιζόταν με λίγο φαγητό και ελάχιστο νερό που του έδιναν. Τον τιμωρούσαν συνέχεια κλείνοντάς τον σε ένα σκοτεινό υπόγειο που ήταν γεμάτο υγρασία, έντομα και ερπετά.

Η γενναιότητά του, όμως, φάνηκε λίγα χρόνια μετά. Στα δέκα του κατάφερε να αποδράσει από το ταπητουργείο και πήγε στην αστυνομία για να καταγγείλει το αφεντικό του. Οι αστυνομικοί όμως δωροδοκήθηκαν με αποτέλεσμα να τον επιστρέψουν στον εργοδότη του και να συνεχιστούν οι βασανισμοί. Ωστόσο, δεν το έβαλε κάτω. Έτσι, μέσα σε λίγους μήνες το έσκασε ξανά και πήγε στο Απελευθερωτικό Μέτωπο του Πακιστάν για την Εκμετάλλευση της Παιδικής Εργασίας. Ο Ικμπάλ θέλησε να βοηθήσει και άλλους συνομηλικούς του και γι' αυτό άρχισε να τρυπώνει κρυφά σε ταπητουργεία και να βγάζει φωτογραφίες των παιδιών που εργάζονταν σε αυτά. Με αυτό τον τρόπο, βοήθησε να ζήσουν καλύτερα περισσότεροι από 3.000 ανήλικοι.

Ο Ικμπάλ αν και στα 10 του χρόνια ήταν επαναστάτης πέρασε πολλές δυσκολίες μέχρι να το καταφέρει αυτό. Το να υψώσει ένα μικρό παιδί το ανάστημά του απέναντι σε ένα οργανωμένο σύνολο ήταν και είναι πολύ δύσκολο. Εκείνος, όμως, το κατάφερε. Από την ώρα που εμφανίστηκε στην ταπητουργία φαινόταν ότι ήταν ένα παιδί συνειδητοποιημένο που

ήξερε ότι ποτέ δεν θα ξεπλήρωνε τα χρέη του στον Χουσεΐν Χαν και αυτό το μετέδωσε και στα υπόλοιπα παιδιά που εργάζονταν εκεί. Η αποφασιστικότητά του, όμως, να ελευθερώσει από τα δεσμά της δουλείας χιλιάδες παιδιά ήταν μεγαλύτερη από τον φόβο του. Αυτό φαίνεται από το γεγονός ότι, ενώ η πρώτη του απόπειρα απόδρασης ήταν αποτυχημένη και τιμωρήθηκε σκληρά για αυτήν, δεν το έβαλε κάτω και κατάφερε να ξεφύγει ξανά με μεγαλύτερη επιτυχία αυτήν τη φορά, αφού απευθύνθηκε στο Απελευθερωτικό Μέτωπο του Πακιστάν για την Εκμετάλλευση της Παιδικής Εργασίας, όπου εκεί βρήκε τον Ισάν Χαν, έναν ακτιβιστή και αξιωματικό του μετώπου αυτού που έκανε εκείνη την ώρα ομιλία κατά της κατάχρησης της παιδικής εργασίας. Ο Ισάν κατάφερε να βάλει τον Χουσεΐν Χαν στη φυλακή και να απελευθερώσει τον Ικμπάλ αλλά και όλα τα παιδιά που εργάζονταν στην ταπητουργία.

Αυτό που έδωσε δύναμη στον Ικμπάλ, κατά τη γνώμη μου, ήταν η ελπίδα για ελευθερία, η ανακούφιση και η χαρά που θα ένιωθε ο ίδιος αλλά και όλα τα υπόλοιπα παιδιά όταν θα ελευθερώνονταν από τα δεσμά της δουλείας . Θα μπορούσαν πλέον να παίξουν, να γελάσουν και να χαρούν τη ζωή τους χωρίς να φοβούνται το τίμημα. Επίσης, θεωρώ ότι το γεγονός ότι γνώριζε πως θα ξαναέβλεπε τους γονείς του τον γέμιζε θάρρος και αυτοπεποίθηση για το έργο του.

Η σκηνή του βιβλίου που μου άρεσε περισσότερο ήταν όταν ο Ικμπάλ έκανε την πρώτη του επανάσταση σκίζοντας το πανέμορφο χαλί, που με τόσο κόπο έφτιαξε, μπροστά στα μάτια των πελατών του αφεντικού του τού Χουσεΐν Χαν. Η τιμωρία που του επέβαλε το αφεντικό του ήταν ένας μήνας φυλάκιση στον “Τάφο”, ένα σκοτεινό μέρος κάτω από την επιφάνεια της Γής που ήταν γεμάτο με υγρασία έντομα και ερπετά. Τα υπόλοιπα παιδιά του εργαστηρίου τον λυπήθηκαν και έτσι κατέβηκαν κρυφά στον τάφο, με τον φόβο μήπως γίνουν αντιληπτοί από τον Χουσεΐν Χαν και τη γυναίκα του, και του έδωσαν νερό και τροφή για να καταφέρει να ζήσει. Αξίζει να σημειωθεί, όμως, ότι τα παιδιά σιτίζονταν με ελάχιστο νερό και φαγητό και προκειμένου να σωθεί ο Ικμπάλ κρατούσαν κάθε βράδυ λίγο από το φαγητό τους και του το πήγαιναν.

Η σκηνή αυτή του βιβλίου με άγγιξε περισσότερο από τις υπόλοιπες γιατί ήταν μια σκηνή αλληλεγγύης. Τα παιδιά αυτοθυσιάστηκαν για να βγει ζωντανός από τη φυλακή ο φίλος τους ο Ικμπάλ. Επίσης το γεγονός ότι ο Ικμπάλ ήταν το πρώτο παιδί που τόλμησε να απαξιώσει το αφεντικό του μπροστά στους πελάτες του ήταν μια έκπληξη αλλά και ικανοποίηση για εμένα γιατί συνήθως, όπως αναφέρει στο βιβλίο η Φατίμα, όταν ήταν η μέρα που επισκέπτονταν το εργαστήριο πελάτες, όλα τα παιδιά θα έπρεπε να είναι πολύ φρόνιμα, υπάκουα και συνεργάσιμα. Ο Ικμπάλ

όμως έκανε ακριβώς το αντίθετο και ήταν η στιγμή που ύψωσε για πρώτη φορά το ανάστημά του απέναντι στο αφεντικό του.

Τέλος, ο Ικμπάλ μετά από πολλές δυσκολίες έγινε σύμβολο αντίστασης και ηρωισμού, αφού εναντιώθηκε στην παιδική εργασία και κέρδισε το βραβείο Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων της Reebok για τη δράση και το έργο του.

